

Sygn. akt IV Ka 127/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2015 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Krzysztof Gąsior

Protokolant sekr. sądowy Agnieszka Olczyk

przy udziale ----

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2015 roku

sprawy **A. Ś.**

obwinionego z art. 97 kw w zw. z art. 22 ust. 4 Ustawy z dn. 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (t.j. Dz.U. z 2012 r., poz. 1137), art. 92 a kw, art. 92 § 1 kw i art. 92 § 2 kw

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 3 lutego 2015 roku sygn. akt VII W 252/14

na podstawie art. 437 § 1 kpk, art. 438 pkt 3 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw, art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw, art. 10 ust. 1 oraz art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami)

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- z jego opisu eliminuje zwrot: „ po czym w celu uniknięcia kontroli drogowej nie zastosował się do sygnałów świetlnych i dźwiękowych nieoznakowanego radiowozu policji uciekając i chowając się na nieoświetlonym parkingu za blokiem przy ul. (...)”,

- z podstawy prawnej skazania eliminuje przepis art. 92 § 2 kw,

- jako podstawę wymiaru kary przyjmuje przepis art. 92 a kw w zw. z art. 9 § 1 kw,

- wymiar kary grzywny obniża do 700,00 (siedmiuset) złotych;

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od obwinionego A. Ś. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70,00 (siedemdziesiąt) złotych tytułem opłaty za obie instancje oraz kwotę 50,00 (pięćdziesiąt) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt. IV Ka 127/15

UZASADNIENIE

A. Ś. został obwiniony o to, że w dniu 01 grudnia 2013 r. o godz. 19:50 w P. kierując pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) w Al. (...) nie udzielił pierwszeństwa innemu kierującemu podczas zmiany pasa ruchu przekraczając tym samym dozwoloną prędkość o 49 km/h, następnie na skrzyżowaniu z ul. (...) nie stosując się do sygnału drogowego przejechał

na czerwonym świetle, po czym w celu uniknięcia kontroli drogowej nie zastosował się do sygnałów świetlnych i dźwiękowych nieoznakowanego radiowozu Policji uciekając i chowając się na nieoświetlonym parkingu za blokiem przy ul. (...);

- tj. o wykroczenie z art. 97 k.w. w zw. z art. 22 ust. 4 ustawy z dn. 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 r., poz. 1137), art. 92a k.w. , art. 92 § 1 k.w. i art. 92 § 2 k.w.

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim, wyrokiem z dnia 3 lutego 2015 roku w sprawie sygn. akt VII W 252/14, obwinionego A. Ś. w miejsce zarzucanego mu czynu uznał za winnego tego, że w dniu 01 grudnia 2013 r. o godz. 19:50 w P. kierując pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) w Al. (...) nie udzielił pierwszeństwa innemu kierującemu podczas zmiany pasa ruchu, przekraczając tym samym dozwoloną prędkość o 49 km/h, po czym w celu uniknięcia kontroli drogowej nie zastosował się do sygnałów świetlnych i dźwiękowych nieoznakowanego radiowozu Policji uciekając i chowając się na nieoświetlonym parkingu za blokiem przy ul. (...) wyczerpując swoim zachowaniem dyspozycję art. 97 k.w. w zw. z art. 22 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 r., poz. 1137), art. 92a k.w. i art. 92 § 2 k.w. i za to na podstawie art. 92 § 2 k.w. w zw. z art. 9 § 1 k.w. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 800 złotych.

Zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków oraz kwotę 80 złotych tytułem opłaty.

Powyższy wyrok został zaskarżony apelacją obrońcy obwinionego. Apelacja, skarżąc wyrok w całości, zarzuciła mu:

1. obrazę prawa materialnego art. 97 k.w. w zw. z art. 22 ust. 4 prod przez błędną interpretacją i niewłaściwe zastosowanie, polegające na błędnym przyjęciu, iż obwiniony naruszył wskazany w/w obowiązek ustąpienia pierwszeństwa pojazdowi poruszającemu się po pasie ruchu, na który obwiniony zamierzał wjechać,
2. obrazę prawa materialnego art. 2 pkt 22 prod przez błędną interpretację i niewłaściwe zastosowanie polegające na błędnym przyjęciu, iż zmiana pasa ruchu przez obwinionego nastąpiła z naruszeniem zasady szczególnej ostrożności, w następstwie powodowała dla poruszającego się pojazdu na prawym pasie ruchu w stosunku do pojazdu obwinionego zagrożenie bezpieczeństwa,
3. błąd istotnych ustaleń faktycznych mających wpływ na treść zaskarżonego wyroku polegający na błędnym przyjęciu, iż obwiniony po tym jak zorientował się, że jedzie za nim nieoznakowany radiowóz policji uciekał przed nim w celu uniknięcia działania, w następstwie błędne przyjęcia, iż oskarżony popełnił umyślnie czyn wskazany w art. 92 § 2 k.w.;
4. obrazę prawa procesowego art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.s.w. przez błędną ocenę wyjaśnień obwinionego oraz świadka K. D. w następstwie błędne stwierdzenie, iż zachowanie obwinionego w zakresie w jakim nie zatrzymał się do kontroli cechowała umyślność.

W konkluzji skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

SĄD OKRĘGOWY ZWAŻYŁ CO NASTĘPUJE :

Apelacja okazała się częściowo zasadna i w wyniku jej wniesienia zaistniały podstawy do zmiany zaskarżonego wyroku.

Przede wszystkim podkreślić trzeba, że dla uznania obwinionego winnym popełniania zarzucanego mu czynu, nie jest wystarczające samo przekonanie sądu. Zgodnie z treścią art. 7 k.p.k. przekonanie sądu winno zostać ukształtowane na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a ponadto z uwzględnieniem zasady in dubio pro reo wynikającej z art. 5 § 2 k.p.k. Punktem wyjścia muszą być zatem zgromadzone w sprawie dowody, na podstawie których, po dokonaniu oceny, zgodnej z art. 7 i art. 5 § 2 k.p.k., sąd nabiera przekonania o sprawstwie i winie obwinionego.

Obwinionemu wniosek o ukaranie zarzucił popełnienie trzech wykroczeń, tj.: nie udzielenie pierwszeństwa innemu kierującemu, podczas zmiany pasa ruchu, przekroczenie dozwolonej prędkości oraz niezastosowanie się do sygnałów policji, w celu uniknięcia kontroli drogowej.

Jeśli chodzi o dwa pierwsze wykroczenia, sprawstwo i wina obwinionego nie budzą wątpliwości. Pomijając tu nawet zeznania świadków funkcjonariuszy policji, o popełnieniu przez obwinionego ww. wykroczeń, świadczy zapis filmowy, z którego wynika, że samochód, którym kierował obwiniony, wyraźnie przekroczył dopuszczalną administracyjnie prędkość oraz wyprzedzał inny pojazd w sposób niebezpieczny. Co do kwestii przekroczenia prędkości, obrona w istocie tego nie kwestionowała, jak również sama apelacja nie zawiera tu żadnych argumentów, mogących podważyć trafne ustalenia faktyczne Sądu meriti. W przekonaniu Sądu odwoławczego, wobec jednoznaczności zapisu nagrania wideo, wina obwinionego jest w tym zakresie ewidentna. Nie można też zgodzić się ze skarżącym, iż zachowanie obwinionego, który kierując samochodem V. wyprzedzał inny pojazd, zmieniając przy tym pas ruchu, mieściło się w kategoriach poprawnego manewru. Wprawdzie załączone do akt sprawy nagranie wideo jest rzeczywiście kiepskiej jakości, jednakże da się wyraźnie dostrzec, że obwiniony jadąc lewym pasem, zmienił pas ruchu na środkowy, wjeżdżając w bezpośredniej bliskości samochodu, jadącego tym właśnie pasem. Było to zatem zachowanie nieprawidłowe i z całą pewnością nie można uznać tego manewru obwinionego, jako wykonanego z zachowaniem szczególnej ostrożności, o której to mowa w art. 22 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku – Prawo o ruchu drogowym. Niczego tu nie może zmienić okoliczność, iż organy procesowe nie ustalały, kto kierował owym samochodem poruszającym się pasem środkowym. Pomijając już fakt, że numer rejestracyjny tego pojazdu nie jest widoczny na nagraniu wideo, to przecież zachowanie obwinionego w tym zakresie, da się ocenić w sposób obiektywny, z pozycji zewnętrznego obserwatora.

Natomiast w rozpoznawanej sprawie – w ocenie Sądu odwoławczego – zabrakło na tyle przekonujących dowodów, aby możliwym było skazanie obwinionego za trzecie z zarzucanych mu wykroczeń, tj. niezastosowanie się do sygnałów policji, w celu uniknięcia kontroli drogowej.

Wprawdzie za popełnieniem tego wykroczenia przemawiają zeznania świadków policjantów: A. O. i J. S., to jednak nie znajdują one potwierdzenia w nagraniu wideo. Brak nagrania omawianej tu części zdarzenia jest o tyle zdumiewający, że wykroczenie, polegające na zignorowaniu polecenia zatrzymania się, w celu uniknięcia kontroli, co zresztą wymusiło – jak twierdzą policjanci – pościg ulicami miasta, jest dużo poważniejszym naruszeniem bezpieczeństwa w ruchu drogowym, niż wcześniejsze dwa zarejestrowane przewinienia. Tym bardziej – w świetle logiki i zasad doświadczenia życiowego – ten fragment zachowania obwinionego winien być nagrany wideorejestratorem. Tymczasem takowego brak i nie ma możliwości obiektywnego zweryfikowania twierdzeń policjantów. Natomiast wersja obwinionego i świadka K. D., według której nie mieli oni świadomości, że są ścigani przez samochód policyjny, jest wprawdzie mało prawdopodobna, ale jednak możliwa, zwłaszcza, że samochód obwinionego miał przyciemniane szyby i włączona była w nim głośna muzyka. Świadek K. D. wytłumaczył też, dlaczego zatrzymali się akurat na tym parkingu osiedlowym (mieli zamiar odwiedzić mieszkających w pobliskim bloku znajomych), czego też nie sposób jednoznacznie wykluczyć. W takiej sytuacji należało w omawianym tu zakresie oprzeć się na wersji zdarzeń, wynikającej z wyjaśnień obwinionego i zeznań świadka K. D., do czego wprost obliguje przepis art. 5 § 2 k.p.k. w związku z art. 8 k.p.s.w. Podkreślić dobitnie należy, iż według zasad obowiązującej procedury karno – wykroczeniowej, to nie obwiniony musi udowodnić swoją niewinność, lecz oskarżyciel udowodnić winę obwinionego (art. 5 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.s.w.). Przy czym udowodnić, to znaczy wykazać w sposób nie budzący wątpliwości wiarygodnymi dowodami. Istota domniemania niewinności sprowadza się jak wiadomo do tego, że obwinionego uważa się za niewinnego, dopóki wina nie zostanie mu udowodniona, przy czym związana ściśle z domniemaniem niewinności zasada *in dubio pro reo* (art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.s.w.), nakazuje rozstrzygnąć nie dające się usunąć wątpliwości na korzyść obwinionego. Oznacza to, że udowodnienie winy obwinionemu musi być **całkowite, pewne, wolne od wątpliwości**, czego jednak nie można powiedzieć o zarzucie zignorowania sygnałów policji, w celu uniknięcia kontroli, postawionemu obwinionemu we wniosku o ukaranie.

Dlatego też Sąd odwoławczy zmienił w tym zakresie zaskarżony wyrok, uwalniając obwinionego od popełnienia zarzucanego mu we wniosku o ukaranie wykroczenia z art. 92 § 2 k.w. Spowodowało to oczywiście konieczność stosownej zmiany w opisie przypisanego obwinionemu czynu, a w konsekwencji także potrzebę zmodyfikowania podstawy prawnej skazania i podstawy wymiaru kary.

Ponieważ obwinionemu przypisano ostatecznie popełnienie dwóch, a nie trzech wykroczeń drogowych, zaszła też konieczność wymierzenia nieco łagodniejszej kary za tak przypisany czyn. Biorąc pod uwagę całokształt okoliczności ujawnionych w rozpoznawanej sprawie, Sąd Okręgowy uznał, iż kara grzywny w wysokości 700 złotych za ten czyn, stanowi adekwatną i wystarczającą reakcję karną, w odniesieniu do popełnionego przez obwinionego czynu, jak również spełni w sposób dostateczny cel zapobiegawczy i wychowawczy, nie przekraczając jednocześnie stopnia nadmiernej represji. Konieczność zapłaty nawet niewysokiej grzywny, stanowić będzie dla obwinionego realną i wystarczającą dolegliwość, a przy tym stanowić będzie przestrożę na przyszłość.

Na podstawie przepisów powołanych w sentencji wyroku, Sąd Okręgowy zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 złotych opłaty za obie instancje oraz obciążył go kosztami postępowania odwoławczego.